

и тѣ влѣзоха наредѣ единъ до другъ въ тѣснитѣ стаи съ свѣтло-розови ароматни стени и угаснала свѣтлина.

— Чудесно е у васъ, — рече Мая, която бѣше цѣла въ възторгъ. — И тази миризма ми замайва главата.

Брѣмбарѣтъ се радваше, че Мая харесва неговото жилище.

— Трѣбва да умѣешъ да се настанишъ, — рече той и се усмихна самодоволно. — Не обичате ли малко медъ?

— Ахъ, — изкрещѣ Мая, — ужасно ми се ще!

Брѣмбарѣтъ кимна и изчезна задъ една стена. Мая се огледа щастлива. Тя вдѣхна дълбоко скъпия ароматъ и бѣше упоена отъ радостта, че е въ такава красива кѣща.

— Какво щастие е да живѣешъ, — мислѣше тя. — Тая кѣща не може да се сравни съ задушнитѣ препълнени стаи, въ които живѣемъ и работимъ. Само тишината колко е чудесна!

Иведнѣжъ тя чу какъ задъ стената брѣмбарѣтъ почна силно да се кара. Въ сѣщото време тя чу тънъкъ гласецъ, боязливъ и недоволенъ, и долови думитѣ:

— Разбира се, вие се осмѣлявате да ме оскърбите, защото съмъ сама, но чакайте, ще видите, ако повикамъ моитѣ другари! Вие сте единъ грубиянинъ.

Брѣмбарѣтъ се върна и като мърморѣше сърдито, подхвърли едно парче медъ.

— Това е скандално, — рече той, — никжде не може да си намѣришъ мира отъ тая сганъ!

Мая бѣше тѣй гладна, че забрави да благодари. Тя бързо си натѣпка устата и замлѣска, докато брѣмбарѣтъ изстри потѣта отъ челото си.

— Кой бѣше това, — попита Мая съ пълна уста.

— Глътнете първо и не говорете съ пълна уста, — рече брѣмбарѣтъ, — нищо не ви се разбира.

Мая го послуша. Сърдитиятъ домакинъ не я остави пакъ да го пита. Той самъ продължи:

— Мравка бѣше. Тия хора си въобразяватъ, че трѣбва да се грижимъ само за тѣхъ. Промѣкнала се безъ да поздрави и безъ да се обади! Възмутително! Ако не знаехъ, че тия животни и безъ това нищо не разбиратъ